

Uw reacties:

www.deflo.be

luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Sluipend gif

Manteau

THRILLER

Voor Marie, mijn grootmoeder.
Bedankt, moe. Bedankt voor alles.

Ingrid, Danny en Luc,
je kleinkinderen

Dank aan mijn testlezers:
Linda Cloostermans, Josette Verheyden, Dirk Agten,
Willem Deflo, Patrick De Bruyn en Johan Herings.

© 2003 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk februari 2003
Vierde druk september 2011

Omslagontwerp Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 1772 3
D 2003/0034/477
NUR 330

‘Something we were withholding made us weak,
until we found it was ourselves.’

ROBERT FROST

Hilde Plaetinck veegde een traan van haar wang terwijl ze op de parking van Kinopolis langs de rijen geparkeerde auto's liep. *Dancing in the Dark*, met een eigenzinnige Björk in de hoofdrol, had bij haar een gevoelige snaar geraakt.

Toen een voorbijganger haar net iets te lang aankeek, stopte ze haar zakdoek weer in haar handtas en keek verlegen de andere kant op. Soms voelde ze zich nog altijd het kleine meisje dat in grootmoeders bed stiekem snoepjes lag te eten en in het holst van de nacht wakker schoot, radeloos op zoek naar haar teddybeer. Toch was ze bepaald niet het tengere poppetje of het domme blondje waarvoor ze wel eens versleten werd. Ze kon beheerst zijn en solitair en soms heel nuchter en zelfstandig, op het arrogante af.

Maar nu was ze kwetsbaar. Ze voelde de onzekerheid knagen. Ze had een dag vrijaf genomen en een psycholoog bezocht, om wat meer klaarheid te brengen in haar leven. Behalve een barstende hoofdpijn had het niet veel opgeleverd. De man, dokter – wat-was-zijn-naam-ook-alweer? – had geluisterd. Meer niet. Zijn conclusie was dat ze haar relatie met Stefaan beter zo snel mogelijk kon beëindigen. Met nog een hoop moraliserende prietpraat erachteraan. Onvoorstelbaar, het was alsof ze bij haar vader op consultatie was gegaan, maar dan wel tegen een tarief van veertig euro per uur. Om haar zinnen te verzetten had ze besloten in de namiddag een bioscoopje te pikken.

Ze zuchtte. Misschien had die moraalridder, dokter Beherman, wel gelijk want van Stefaan, haar minnaar, had ze vandaag alweer niets gehoord. Waarschijnlijk was hij ondergedompeld in zijn rol van toegewijde huisvader. Drie dagen

geleden had ze hem heel even ontmoet. Voor hij naar zijn werk ging. Ze hadden samen in een snackbar koffie gedronken.

‘Ach Stefaan.’

Plots bleef ze staan.

Hé, waar staat mijn auto?

De paniekopstoot sneed haar de adem af en stuwde het bloed naar haar wangen.

Hij stond toch hier?

Hilde Plaetinck uit Vilvoorde, vierentwintig en vrijgezel, stond perplex. Haar tengere lichaam kwam in beweging en ze liep met stramme benen langs de eindeloze rijen geparkeerde auto's. Steeds sneller. Ze rommelde in haar handtas en sloot de ogen, opgelucht toen haar vingers de sleutelbos vonden.

Haar grasgroene Opel Corsa stond er nog. De jonge vrouw herademde, liep naar de wagen, maar een vijftal meter verderop bleef ze staan en ze boog haar romp naar voren, alsof ze door een sleutelgat wilde gluren. Het zweet brak haar uit.

Die zwarte vlek... Dat is geen schaduw. Er zit iemand op de achterbank.

Hilde Plaetinck kwam dichterbij. Eerst aarzelend, met een bang hart. Dan met gebalde vuisten, vastbesloten haar zuurverdiende kleinood niet zonder slag of stoot te laten stelen. De hakken van haar modieuze schoenen klakten nerveus op de klinkers.

Op de achterbank van de Corsa zat een vrouw, ineengedoken, met een grofgeweven sjaal over haar hoofd. Ze rilde en toen Hilde op de ruit tikte, schokten haar schouders op en neer. Ze keek verschrikt op, trok de sjaal meer over haar gezicht en kromp ineen.

Hilde Plaetinck trok de deur open en zette tegelijkertijd een pas achterwaarts.

‘Hoe...Wat doe je in mijn auto?’

De vrouw schokschouderde, rilde en trok zedig haar jurk naar omlaag. De woorden kwamen aarzelend, ingehouden. Ze sprak met een diepe, bijna mannelijke stem.

‘Excuseer, juffrouw. Excuseer, maar ik was zo moe en...’ De rest van de zin ging verloren in het geraas van een voorbij-

rijdende auto. Hilde Plaetinck voelde haar zelfvertrouwen groeien.

‘Wat doe je in godsnaam in mijn auto? Zal ik de politie bellen?’

‘De... de deur was niet op slot en ik had het zo koud en ik heb last van hoge bloeddruk. Ik ben de weg kwijt en mijn schoon-zoon is weg. Ik kon niet meer verder. Ik wilde gewoon maar even uitrusten. Excuseer, juffrouw, ik zal, ik...’

De bejaarde vrouw klemde haar handen om de handvatten van een grote lederen tas die naast haar op de grond stond.

‘Wil je nu alsjeblieft eindelijk eens uit mijn auto komen.’ Hilde kreeg een bloes op haar wangen. ‘Nu! Ik wil ook naar huis.’

Een sensatiebelust echtpaar van middelbare leeftijd liep een eindje om, om de scène beter te kunnen volgen. Hilde Plaetinck merkte het manoeuvre en ze werd er bloednerveus van.

De vrouw knikte, schoof gedwee opzij en kroop uit de auto. Ze boog voorover, trok moeizaam de schijnbaar loodzware tas uit de auto, prevelde: ‘Excuseert u mij, juffrouw, ik wilde u niet lastigvallen’, draaide zich om en liep weg, de tas met beide handen achter zich aanzeulend, alsof haar hele hebben en houden erin zat.

Een tiental meter verderop struikelde ze, maar ze slaagde erin haar evenwicht te bewaren.

Hilde Plaetinck, bekomen van de grootste schrik, fronste de wenkbrauwen. Het herinnerde haar aan haar grootmoeder, die destijds ook alsmaar slechter ter been was. Totdat haar ouders uiteindelijk besloten hadden haar in een tehuis te laten opnemen omdat ze niet meer in staat was om voor zichzelf te zorgen. Die beslissing had voor de nodige familiale spanningen gezorgd. De gedachte deed haar huiveren en terwijl ze haar verkleumde handen warm wreef, riep ze:

‘Mevrouw?’

De vrouw draaide zich om. De sjaal was om haar hoofd gewikkeld onder haar kin vastgeknoopt en alleen haar ogen

waren nog zichtbaar. Ze stonden triest en uitdrukkingsloos, alsof ze het leed van de hele aardbol aanschouwd hadden. Ze wendde de blik af en keek naar de grond waardoor haar bochel bijna groteske afmetingen aannam.

‘Moet je nog ver?’

Toen de vrouw ‘ja’ knikte, zag Hilde de geruite pantoffels. Ze waren doornat.

‘Waar woon je ergens?’

De vrouw mompelde iets onverstaanbaars en trok haar Noorse sokken op. In haar handschoenen zaten rafelige gaten. Ze kwam dichterbij.

‘Wil je me echt thuisbrengen, juffrouw? Dat zou heel vriendelijk zijn van u, juffrouw.’ In de rauwe stem klonk een sprankel hoop. ‘Ik woon in de Damartstraat in Mechelen.’

Hilde Plaetinck haalde haar hand door haar pagekapsel en twijfelde. Ze keek op haar elegante Rodania-polshorloge, een geschenk van Stefaan.

‘Ik ken de weg.’

‘Ach, stap maar in. Ik zal je gauw naar huis brengen. Ik moet dezelfde richting uit.’

De vrouw keek op. Oplucht en dankbaar. Het bezorgde Hilde Plaetinck een warm gevoel vanbinnen en terwijl de ongewenste passagier weer op de achterbank schoof, meende ze zelfs een glimlach te bespeuren.

‘Was mijn deur echt niet op slot?’

‘Dank u, juffrouw, dank u. Dat is heel lief van u. Ge moogt een tas koffie komen drinken bij mij thuis. Met een koekske erbij. Als ge wilt natuurlijk. Of hebt ge liever een centje? Bedankt.’

Hilde Plaetinck gleed achter het stuur en draaide glimlachend de contactsleutel om.

Nu wordt het toch echt wel te familiair.

Ze draaide plankgas de Brusselse ring op. Er werd geen woord meer gewisseld. Aan de afrit Mechelen-Zuid twijfelde ze. Ze keek achterom.

‘Vertel me maar hoe ik moet rijden, want de Damartstraat ken ik niet.’

‘Hier afslagen en altijd rechtdoor, tot ik het zeg’, klonk het nu kordaat vanaf de achterbank.

Twee kilometer verderop, aan een druk kruispunt in de Mechelse binnenstad, keek Hilde achterom en ze schrok toen ze de zware hand op haar schouder voelde.

‘Stoort het als ik rook?’

Hilde Plaetinck keek voor zich uit en dan weer achterom.

‘Euh, nee zeker’, stotterde ze. ‘Maar wil je wel het raam een beetje openzetten. Welke kant op?’

‘Gewoon rechtdoor.’

‘Ik rook eigenlijk niet in de wagen.’

Er volgde geen repliek en door de stilte begon Hilde zich ongemakkelijk te voelen. Ze keek steeds in de spiegel en zag dat de vrouw haar handschoenen uittrok en een sigaret opstak, die ze God weet waar opgediept had. Ze inhaleerde met diepe gelijkmatige halen, als een verstokte roker, en blies de rook door het open raam. Ze had vlezige lippen en een krachtige kin, merkte Hilde, die haar neus optrok toen ze de rouwrandjes aan de kortgeknipte nagels zag.

Hilde Plaetinck keek met tegenzin op haar kilometerteller. Al vijf kilometer was ze aan het rondtoeren in de Mechelse binnenstad. Ze voelde zich steeds onbehaaglijker.

‘Is het nog ver?’

‘De derde rechts’, klonk het sec. ‘Voorbij de volgende lichten. Aan de beenhouwer.’

Terwijl de jonge vrouw het gaspedaal intrapte en nipt door het oranje raasde, gleed een bezorgde blik over haar gezicht. Er verscheen een diepe rimpel in haar voorhoofd terwijl ze nogmaals op haar kilometerteller keek.

Wat had die in godsnaam aan Kinopolis te zoeken? Bedelen waarschijnlijk. Maar ze zei dat ze te voet was! Te voet?

‘Draai hier maar naar rechts af. We zijn er bijna.’

Toen Plaetinck dankbaar achterom keek – ze wist hoege-naamd niet meer waar ze was –, trof de rook haar midden in het gezicht. Ze hoestte en probeerde met de ogen knipperend de pijn te verzachten. Ze wilde de opborrelende frustratie negeren en besloot de zaak blauwblauw te laten.

Ach, de sukkel.

Aan slagerij De Vetten Os sloeg ze rechts af, een grauwe steeg in die steeds enger werd. Na honderd meter moest ze over het voetpad rijden omdat een foutgeparkeerde auto de doorgang versperde. Met haar tong tussen haar tanden slaagde ze erin het moeilijke manoeuvre tot een goed einde te brengen.

‘Links.’

God, hoe raak ik hier ooit nog gedraaid zonder brokken?

Plaetincks lichaam verkrampte toen ze op de rem trapte om een overstekende kat te ontwijken. Ze keek achterom.

‘Is het nog ver?’

De vrouw keek op. Haar hoofddoek was een eind opgeschoven. Haar linkerwang was bleek en glansde onnatuurlijk, alsof ze gepolijst was.

‘Nee, nog drie straten. Excuseer voor het ongemak. Ik hoop dat ge een tas koffie komt drinken.’

De stem klonk nu niet meer schrapperig maar veeleer neutraal, misschien zelfs een tikkeltje opgewonden.

Hilde Plaetinck keek strak voor zich uit en huiverde. De troosteloze, afgeschilferde gevels versterkten het gevoel van onbehagen nog. De huizen. Hoog en smal. En kaal. Hier en daar hingen verschoten lappen voor de ramen in plaats van overgordijnen.

Toen ze de klik van een aansteker hoorde, keek ze nijdig in de spiegel maar haar woede veranderde in angst, in blinde paniek toen ze de armen van de vrouw, die haar mouwen opgestroopt had, in het oog kreeg. Korte, stevige voorarmen, met spieren als kabels. Uit de grove huid groeiden stugge zwarte haren. Ook op haar vingers, die ze ritmisch open en dicht kneep, kroezelden zwarte haren. En toen ving en haar ogen de ogen van de vrouw. Zwart en peilloos. Er blonk haat in.

Hilde Plaetincks spieren trokken samen en terwijl het leek alsof een stalen spanriem om haar borst werd dichtgesnoerd, gleden haar klamme handpalmen van het stuur. Haar zintuigen waren dood, verlamd.

Een man!

Terwijl de jonge vrouw in doodsangst alle lucht uit haar longen schreeuwde en het gaspedaal intrapte, draaide een rode bestelwagen de hoek om. In paniek gooide ze het stuur naar rechts en de Corsa ramde de achterbumper van de postwagen.

Toen haar auto stilstond, duwde Plaetinck met haar voorhoofd op de claxon en in een reflex vouwde ze beschermend haar handen over haar hoofd. Nog voor de verbouwereerde postman beseftte wat hem overkwam, vloog het achterportier open en liep een in lompen gehulde vrouw in de richting van het Vrijbroekpark.

Eric Van Lierde tilde zijn uniformpet een eind op en krabde in zijn haar. Hij hees zijn logge lichaam uit de auto en terwijl hij meesmuilend de schade opnam, blies hij in zijn tot een korfje gebalde hand. De geur viel nogal mee. Jenever rook veel erger. Het schelle getoeter begon de brave man danig op de zenuwen te werken en zijn van nature vriendelijke gezicht werd grimmig.

‘Ja, jufferke’, zuchtte hij en hij draaide zich om. ‘Ge moet zo onnozel niet doen. In fout zijt ge sowieso.’

Van Lierde schoof zijn uniformpet achteruit, wreef in zijn ogen en ging dichterbij. Het meisje in de groene Opel bewoog niet. Ze staarde naar een onbestemd punt ergens op een gevel, zonder met haar ogen te knippen.

‘Juffrouw?’

Met een zorgelijke trek om de lippen trok Van Lierde de deur van de auto open en hij schudde het meisje bij de schouder. Het snerpende geluid hield op maar de jonge vrouw bewoog niet. Hilde Plaetinck zag en hoorde alles maar ze was niet bij machte te reageren. Verkrampd in blinde paniek.

Amper driehonderd meter verderop trok een man de rafelige doek van zijn hoofd. Hij liep met grote passen de trap op, streek met zijn hand over het lederen etui en sloeg het open.

Terwijl zijn vingers tussen de papieren ritselden, kwam er een zenuwachtige uitdrukking op zijn gezicht. Folders, een instructieboekje, onderhoudsfiches. Geen grijze kaart, geen identificatiegegevens. Hij trok de deur achter zich dicht en bleef met zijn rug tegen de deur gedrukt staan uithijgen. De huid onder zijn rechteroog trok samen. Zijn vingers gingen steeds sneller. Plots hield het nerveuze geritsel op. De zenuwtrek was verdwenen. Hij gooide de papieren op het bureau en liep naar de badkamer. Hij draaide de kraan open.

Breed grijnzend nam de man plaats achter zijn bureau. Hij haalde een balpen uit een kokertje en hij keek naar het groene papier dat voor hem op tafel lag. Hij vouwde het verzekeringsattest open en bestudeerde het uitvoerig. Traag en met beheerste pennentrekken omcirkelde hij het adres. Daarna keek hij naar de foto op het rijbewijs.

Hij richtte zich op en een tip van het lange zigeunergewaad streek langs de gesculpteerde leeuwenpoot van het bureau toen hij zich met een ruk omdraaide en kaarsrecht naar de badkamer liep. Een hete stoomwolk sloeg hem in het gezicht toen hij de deur opentrok.

Hij staarde geruime tijd bewegingloos naar zijn in nevel gehulde spiegelbeeld. Soms maakte de aanblik van zichzelf hem angstig.

‘Gefaald.’

Hij gromde en maakte een waaierende beweging met zijn hand, alsof hij zijn spiegelbeeld wilde wegvegen.

‘Maar niet voorbij.’

Plots glimlachte hij en hij hief langzaam de armen. Het oorverdovende gedruis van de waterkraan, de witte nevelen die leken op te stijgen uit zijn lichaam. Groot. Hemels.

Hij zette zijn tanden in de kraag en als een razende hond scheurde hij een reep stof af. Hij drukte zijn sterke handen tegen zijn borst, gaf een ruk aan het kleed en reet het van zijn lichaam.

Zonder te aarzelen draaide hij zich om en hij stapte in de badkuip. Toen zijn zenuwuiteinden, als reactie op het hete

water, geprikkeld werden, resulteerde dat slechts in een vluchtige grimas. Zijn huid kleurde rood.

Hij beet zijn kaken op elkaar en liet zich languit in het water zakken. De pijn was ondraaglijk, alsof er duizenden wit-hete naalden tegelijkertijd in zijn vel prikten maar het scheen hem niet te deren. Loutering was absoluut noodzakelijk. Elke dag opnieuw. Slechts door zelfloutering kan een mens de aardse beperkingen overstijgen. Tot er geen pijn meer overblijft en geen menselijk falen. Alleen absolute zuiverheid, waar gewone stervelingen geen flauw benul van hebben.

De man staarde door het raam, naar de donkere voortjakkerende wolken. Steeds sneller. Een woeste draaikolk.

Ik en jij. Wij alleen.

Heel langzaam gleed zijn hoofd onder de dampende waterspiegel.

In die toestand van bewegingloosheid en ver weg van aardse beslommeringen, lukte het hem meestal om diep in zichzelf te kijken.

Onder water opende hij zijn ogen en hij liet een luchtbel tussen zijn lippen ontsnappen. Eentje maar. Ze zocht zich kringelend een weg naar boven en spatte aan het wateroppervlak uiteen.

Met de ogen open herbeleefde hij de gebeurtenissen van vandaag en hij beseftte dat hij veel te impulsief was geweest. En dat het Godendom verder af was dan ooit. En hij raakte stilaan in ademnood.

Plots dook het hoofd op uit het water. Razende vuisten beukten in op de waterspiegel. Uit de bloeddorlopen ogen leken gensters te springen. De man gooide zijn hoofd in zijn nek. De rauwe kreet kwam van diep in zijn keel. Hij stak zijn handen in de lucht met krampachtig klauwende vingers.

‘Ik weet dat ik gefaald heb.’

Zijn wijsvinger beefde toen hij naar de zwarte wolken-massa wees.

‘Jij bent niet beter dan ik. Geen haar beter. Niks. Niks heb

je gedaan. Dus verwijt me niks. Je hebt het recht niet. Je hebt me laten stikken. Maar ik ben opgestaan. Alleen.'

Het geluid werd zachter, een sissen.

'Ooit zet ik het je betaald. Laffe hond. Waarom ben je zelf niet gekomen? Nee. Je stuurde Jezus, je halfzachte zoon. Lafaard. Je hebt hem gebruikt. Zoals je nu mij probeert te gebruiken. Maar ik ken jou. Ik weet hoe je functioneert. Ik heb je door.'

De waanzinnige lach leek de hele badkamer te vullen. Als een razende orkaan. Wervelend, weerkaatsend tegen de gladde muren. Alles met zich meesleurend.

Plots was het weer doodstil.

Alleen nog een vaag geruis van de wind die dolt met de natuur.

Ondanks de stilte ebde de dreiging niet weg. Integendeel; ze bleef hangen. Ze werd zelfs intenser. Gebalde haat. In het oog van de orkaan. De stem klonk nu beheerst en de woorden waren afgemeten.

'Weet je wat ik toen beseft heb? Toen ik alleen was, in die stinkende schuur. Pijn en vernedering. Weet je het? Wat ik me realiseerde?'

De man keek naar de wolken en zijn stem werd nog zachter.

'Natuurlijk weet je het. Maar je wil het niet zeggen. Je durft het niet zeggen.'

De lach die op die woorden volgde, leek uit een andere dimensie te komen.

'Ik zal het je vertellen. In dat stinkende hol ben ik tot het besef gekomen dat ik jou niet nodig heb. Ik heb je niet nodig.'

Hij pulkte in zijn oor en bekeek zijn wijsvinger.

'Jij hebt MIJ nodig.'

De sterke torso rees op uit het water en de man drukte zich op met zijn handen op zijn dijen. Van de ene seconde op de andere was zijn gemoedstoestand honderd tachtig graden omgeslagen. Een toonbeeld van rust en sereniteit. Een boeddha. Maar niet vadsig. Niet dromerig. Een gespijerde boeddha, die kracht uitstraalde en vitaliteit.

‘Wat denk je?’

‘Je antwoordt niet. Natuurlijk niet. De waarheid kwetst.’

Met gesloten ogen liet hij zijn gespierde lijf langzaam onderuitzakken, totdat alleen zijn neus en lippen nog boven water staken.

‘Ik doe het op mijn manier. Ik pak ze. En al die anderen ook. Ik heb een job. Een huis. Een plan. Een magistraal plan. Mijn spelletje. Niet het jouwe. De wereld is mijn speelveld. Ik heb je...’

De laatste woorden waren onverstaanbaar. Ze gingen over in een borrelend gesis toen het hoofd onder water gleed.

Rechercheur Dirk Deleu lag te woelen tussen zijn lakens. Beelden flitsten aan en uit. Zijn verhouding met Nadia Mendonck. Barbara, zijn vrouw van wie hij gescheiden leefde. De geboorte van Charlotte, zijn dochtertje van vijftien maanden. Frank Tack, Nadia's dode minnaar, die als een wraakzuchtige god boven hem uittorende en hem uitlachte.

Deleu, slaapdronken, stootte een glas water om en had na twee keer in het ijle grabbelen zijn gsm te pakken.

'Hallo. Deleu.'

'Dirk, Jos hier.'

'Jos?'

'Hé, Deleu, Bosmans... remember. Jos Bosmans, hertrouwd met Maud Van Riel. Grootvader met inwonende kleinkinderen. Onderzoeksrechter in zijn vrije uurtjes. Jos Bosmans.'

'Sorry, Jos, slecht geslapen.'

'Ik heb je nodig, Dirk. Ik heb hier een eigenaardig zaakje aan de hand.'

Het bleef stil aan de andere kant. Bosmans dacht aan de zaak Herman Verbist, de schizofrene man die een baby had ontvoerd. De zaak die pas eergisteravond een dramatische ontknoping gekend had. Met Deleu in een weinig benijdenswaardige hoofdrol.

'Dirk?'

'Ja?'

'Blijf maar liggen. Kom vanmiddag langs.'

Klik.

Dirk Deleu wreef de slaap uit zijn ogen en likte over zijn lippen. Zijn tong voelde aan als schuurpapier. Terwijl hij moeizaam overeind kwam, dacht hij maar aan één ding.

Niet gescheiden van Barbara en wellicht de vader van Nadia's baby.

Hij trok de jaloezieën open, huiverde en voelde aan de giet-ijzeren radiator.

Die verrekte thermostaat is om zeep.

Deleu liep naar de badkamer en sloeg zijn kamerjas om zijn naakte lichaam. Hij keek langdurig in de spiegel. Hoewel hij meer dan twaalf uur had geslapen, had hij blauwe kringen om de ogen. Zijn gezicht was opgezwollen en de huid om zijn jukbeenderen was rauw met rode vlekken en loszittende huidschilfers.

Hij kneep lusteloos het laatste restje tandpasta uit de tube en poetste zijn tanden tot zijn tandvlees ervan gloeide.

Toen Deleu Bosmans' kantoor binnenliep, gaf hij de onderzoeksrechter, op wiens bureau een versleten lederen tas stond, een slap handje en hij schoof een stoel dichterbij.

Door de verbaasde blik van Vanderkuylen, die in de tas keek en hem niet eens opmerkte, won zijn nieuwsgierigheid het van de vermoedheid.

Deleu gaf Vanderkuylen een por en zag een korte, stevige ijzerzaag, een hamer, de contouren van een slagersmes en twee bollen touw. Hij keek van Vanderkuylen naar Bosmans, die stoïcijns bleef, weer naar Vanderkuylen en ten slotte nog een keer in de tas.

'Welke slachter hebben jullie gepakt?'

Deleu had een verbeterd trek om de mond, zijn ogen stonden vurig. Bosmans zuchtte.

'Niemand. We hebben de hele buurt uitgekamd.'

'Kom op, Jos. Het hele verhaal.'

Nadat hij de feiten had samengevat, drukte Bosmans zijn lichaam op en zette zich loom in beweging. Toen hij Deleu gebaarde hem te volgen, was die op slag klaarwakker.

De jonge vrouw keek heel even op toen Bosmans en Deleu het mufte achterkamertje binnenliepen.

‘Juffrouw Plaetinck?’

De knappe blondine nipte eerst van haar cola en keek hen dan aan. Ze knikte en zette het glas op tafel.

‘Goedemiddag, ik ben onderzoeksrechter Jos Bosmans en dit is rechercheur Dirk Deleu. Voelt u zich in staat...’

‘Doe maar’, klonk het alert, maar toen ze nog een keer van haar cola dronk, beefde haar hand.

‘Is er iemand die je kan opvangen? Voor een tijdje dan toch?’ vroeg Deleu.

‘Opvangen?’

‘Ja, iemand die voor je kan zorgen tot je weer helemaal...’

‘Hoeft niet’, onderbrak ze Deleus goedbedoelde vraag. ‘Ik ben het gewend om alleen te zijn.’

‘Juffrouw, zijn je ouders al op de hoogte gebracht?’ vroeg Bosmans bedachtzaam.

‘Waarom?’ klonk het hard. Hilde Plaetinck balde haar vuisten. ‘Ik woon alleen. Bovendien ben ik organisatieadviseur bij een grote bank. Ik heb al voor hetere vuren gestaan, heren. Ik ben het gewend mijn eigen boontjes te doppen.’

Bosmans noch Deleu voelde zich geroepen hier nog iets aan toe te voegen. Bosmans steunde op zijn ellebogen en Deleu leunde achterover en strekte zijn benen uit. De jonge vrouw wist geen raad met haar handen. Ze werd met de tweede onzekerder en toen er ergens een deur open- en dichtklapte, keek ze verschrikt over haar schouder. Ze keek naar Bosmans, die bedachtzaam op een tandenstoker kauwde, en haar vragende blik werd weer grimmig.

‘Niemand... niemand moet weten wat mij overkomen is. Ik hoef geen medelijden of bezorgdheid. Ik wil gewoon weer mezelf zijn. Ik wil alles vergeten.’

Ze keek beurtelings naar Bosmans en Deleu. Geen van beiden reageerde. Hilde Plaetinck vouwde haar handen in haar schoot en toen ze opkeek, stonden haar heldere blauwe ogen somber en dof.

‘Wat heb je die dag precies gedaan, juffrouw Plaetinck?’

De jonge vrouw keek op. Ze frunnikte aan haar rok.

‘Waarom? Heb ik iets misdaan? Ben ik in beschuldiging gesteld? Heb ik een advocaat nodig? Dat is de tweede keer dat ik ondervraagd word.’

Deleu ging niet in op de provocatie.

‘Het is erg belangrijk dat we je dag kunnen reconstrueren. Uur na uur. Liefst zelfs minuut na minuut. Die persoon is je misschien gevolgd. Begrijp je?’

‘Niks’, klonk het bot. ‘Niks speciaals. Ik heb eens lekker uitgeslapen en heb mijn flat opgeruimd en in de namiddag ben ik naar de bioscoop gegaan. Da’s alles.’

‘Heb je ergens iets verdachts opgemerkt? Op weg naar de bioscoop. In de bioscoop?’

‘Ik wilde alleen maar goed doen, helpen’, klonk het hulpeloos. Plots stond ze op en de toon werd weer nijdig. ‘En ik wil niks in de krant. Er is niks gebeurd. Ik heb een ongeval met de wagen gehad. Dat is alles. Ik herinner me niets meer. En nu ga ik naar huis.’ Hilde Plaetinck stond op en liep vastberaden naar de deur.

Deleu veerde op en holde haar achterna. Jos Bosmans staarde naar zijn kruis, plantte zijn brede handen op zijn dijen en drukte zijn romp op.

Posttraumatische shock.

Hij sloot de ogen en zag in gedachten Eva, zijn oudste dochter. Ze had net dezelfde reactie gehad nadat ze haar man verlaten had en in het holst van de nacht bij hem thuis was komen aanbellen. Hij griste het pv van de tafel en begon te lezen. Een warrig verhaal, zonder structuur.

De persoon, vermoedelijk een man, die ze niet kon beschrijven, werd door haar opgepikt op de parking van de Brusselse Kinopolis en ze had hem met de auto naar Mechelen gebracht tot aan het Vrijbroekpark, waar de hele buurt ondertussen grondig uitgekamd was, maar zonder signalementsfoto was dat onbegonnen werk. Speurders die niet eens wisten naar wie of wat ze op zoek waren.